

גמ' (א) [תוספתא פ"ב]
רש"י (ב) ס"א אינו
תוס' (ג) ר"מ שנה א'
(ד) [וע' היטב תוס' ונחזים
קיו. סד"ה ר' שמעון ותוס'
תמורה יד: ד"ה סמי מכאן]

עשרים ולאחר דמונה ליה שלשים אפשר למיחדר ולמימני תמנין
משום דלפיא גידולו שיער לבקוח חיילי לו מהסחא אחרי חמיצ' ק' כיון
אז אמר הריני נזיר לאחר מעשבי נזיר עולם מהו (א) כיון
לנזירות עולם לית ליה הפסק דהיאך דלמחר מעשבי מהא יום הוא
דאיכא למיחדר דמונה עשרים ואח"כ מונה שלשים ואח"כ מונה שמינים
והדין חיילא לא תלחזר מחר אמר מהא יום המסוד דכיון דלית לו
הפסק כיוון עולם הילכך הכא נניי אפשר למספקתו ומתוכן זבל
הכא דלמחר מעשבי נזיר עולם דנזיר עולם אין לו הפסק והאי
דמנא ממשלים לשלשים היינו טעמא כיוסד כיוסד וכו' משום דלפיהו
הפסק וקוין דאין לו הפסק לא שפסקין לו מתוכן וכו' ואמר דלמחר
בלא הפסק לא יחיוול עליה ויזירות כלל עד לאחר עשרים דלמחר
שלשים של נזירות ברישא ואח"כ לענין כולוה שחילתא לענין יזירות
מעטת (ד) למחרת מהא או לנזירות עולם(ה) ביון דאפשר ליה
לחיתאלי. אהאוו מזירות שקבל עולי לאחר עשרים ויחלו ליה כולוה
מהסחא אחרי תבעי ק' אמר הריני נזיר שמשון לאחר עשרים יוט
מעשבי נזיר סהם מהו: **הבא.** נזירי שמשון ק' אפשר לחיתאלי
ועליה משום דמשמון לא הוא נדור אמרנין ק' דלא אפשר לחיתאלי
עליה אמר שמשון לא חיליא הואו מזירות סהם (ז) (ח) דהואיל דסוף
עשרים לא שלמי או דילנא חילאל: **אמר** הריני כמשה בשבעה
באר. דמשמע כמשה שפסק בשבעה בחדר! ואי וסוי לא סהם יין מיר
אין לטון מזירות או לא: **במאבי במי** במו: (א) דלמחר הריני נזיר
כשיהא לא צן ונזיר סהם החסיל מונה את שלו ועד שלא השלים את
שלו נוטל לו צן מניה את שלו ומניה את שלו וחס נטעמא בחדר
ימיני (א) (ב) שמונה לבנו: ר' יוחנן **אמר** בותרא. חף אורן ימיני
שמונה ככר על של ב' דכיון (ז) דלפילוי מנה את שלו חזי מנגל
ביתמיני נזירות אריכתא דמי וסותר את הכל: **וריש לקוש** אמר
אינו בותרא. את שלו דמזירות ידידיה לחוד ודענו לחוד:

עשרים יום והי' דלם מתי' לגלגל לסקוף עשרה דלאחר עשרים דהא ח' ונתמנה ממס' ה' ואחר עשרים יסיקו מירות ו' ויחבול מירות משמש' ה' כי' סהם ללחם [כ'] ומעשיו שר' משמון דודאי מיל' עליה אלוט' וכל' יהיה עשרה מירות משמון וכן עבית' אל מתי' בעי' בנימ' עולת' מיל' עליה מיר' סהם מהשנה כיון דלפשר אישכיל' אמיר' עולם בבא' משמון מיעביה דלם אפטר' לאשתחילי' עליה וה"ע משמע דה"ל דמדות' שר' עולם אפטר' אשכילי' **אמר' במשה' בן' באר' מה' דנדיס'** מסתמא רביס' נדרו' נגדר' ורבו' מירות' בישראל' מחמת' זעב' והוא' מותו' ומירות' קבל' עליה' ה' כיוס' הולדו' קאמר' ושנתה' קבל' עליה' אותם' שנדרו' בנימ' כפירות' משה' רבינו' אלי' היו' מירות' כל' יס' אלי' היה' גב' כס' בטייל' וכן' קשה' מן' מירות' דלשכס' ה' קאי' דתמן' מניח' את' של' ומונה' של' ג'ו' לריש' לקיש' נפקא' מיתיה' דקסר' יהי' דוקא' כשקסין' מניינו' ה' והיה' את' של' ומונה' אל' את' של' מנינו' לפי' שלא' השלימ' מניינו' ואולי' היה' מונה' של' מנייניס' לא' היה' סותר' מנין' של' עצמו' ה' לגמרי' דלם' שלא' התחיל' מנין' של' משל' חתילה' אירו' סותר' אלב' בישראל' דמתי' דקסין' ה' מיר' ומי' ג'ו' ד"ה' אירו' סותר' אלל' של' ג'ו' דכר' נקטת' לגלגל' את' של' ד' ש' וכן' ושל' ג'ו' ובתלמ' מירותו' הוא' עמוד' אלב' דל' נעמא' דמתי' ד' ו

(b) נראה ד"ץ' הו' הפסק העבר לא חייב מיר פולס וכי' וכ"ס בתוס' ד"ה מי חילל. (ג) נראה דחסר כאן ו"ל וא"כ מנה שמונים. והא דלא מרמזין במתני' שישלימו שיהו מובלעים זה בתוך זה: נטמא בימי בנו. אסיפא דמתני' קאי דקתני מניח את שלו ומונה את של בנו: ר' יוחנן אומר סותר אף

י. דאנינו מחתיל חטור:

מזינתרי לוח רל

רומ מוני

אֵלָּא אֲלֵּוּ עֲשִׂירִים יוֹמִים וְרֹאשׁ שַׁבָּת
פְּנוּיִים וַיְהִי מוֹתֵר צִיּוֹן וּבִתְגַלְתָּהּ
וַיִּטְמַחֲמוֹת לַתְּחִיּוֹת אֲכָזִי מִיִּצְעֵי לֵה
לְנִירוֹת מְרֻבֶּה דִּלְמָה יוֹם פֶּסַח לֵה
חִיילָא הַשָּׁמַיִם כ' יוֹם אֲכָזִי מִיִּצְעֵי לֵה
פ' יוֹם אֲחֵר מִירוֹת ד'ל' יוֹם דְּחוֹ
לְנִירוֹת לְחִידִיבִיו וּמִטְרַפֵּי שְׂמִיר לֵהנִי
עֲשִׂירִים יוֹם לְהַשְׁלֵמַת ק' יוֹם וַיִּמְנָה
ז'ל' יוֹם וְשׁוֹב מוֹנֵה ל' יוֹם וּמִגַּלְתָּהּ
וַיִּצֵּא קֶרֶן וְשׁוֹב מוֹנֵה פ' יוֹם
לְהַשְׁלִים הַהֶמֶל יוֹם וַיִּגַּלֵּשׁ שְׁמִית וַיִּצֵּא
קֶרֶן וְלֵא קִיד אֶפְסַקְתָּ מִירוֹת וַיִּצֵּא
דִּילְמָה אֶפְסָה לֵה חִיילִי יוֹם דִּלָּה שְׁמִית
וַיִּגַּלֵּשׁ אֶפְסָה ז'ל' יוֹם וְשׁוֹב לֵהנִי
לְהַפְסִיק מִירוֹתוֹ וּמִסְתַּחֲמָא זַעֲמַת
קֶלְנָה הִיִּז דַּעֲמֵנו ז'ל' יוֹם קִמְחִי
יֵהִי מוֹתֵר צִיּוֹן וּבִתְגַלְתָּהּ וּבְצוּמָא
וְאֲחִרִי כ' יוֹם עֵשֶׂה שְׁלָמִים יוֹם וַיִּגַּלֵּשׁ
וַיִּצֵּא קֶרֶן וְשׁוֹב יֵעֵשֶׂה מָאֵה יוֹם
לְעוֹצֵן וַיִּגַּלֵּשׁ וַיִּצֵּא קֶרֶן: הַבַּיִת
וְעַד אִי מַלְי לְנִירוֹת הִיכָא דִּלְמָה
יִנְדֵּי מִזֵּר מָאֵה יוֹם וַיִּנְדֵּי לְאַחֵר

עשרים יום דהשפא הקדשים המאה יום [אי אמרת] חייילי מהשפא א
אלא [ושמא] דה"ה דמני למעביד הכי ודמא מנייהו נקט. בהה"ה:
אמר הרבני נזיר לאחר עשרים יום ומעבששו נזיר לעולם. דדיו
אס הכבוד שפרו עמיקא ושמאלא שפא חזר
מי חיילא. מירות עליה מהשפא או לא אמ"ל דצין מירות מועטת
ובין מירות מרובה מהשפא חייילא משום כדי מנו עשרים יוחל
מירות לא היו הפסק כולי האי שהרי דמי אויז לגמירות דמאה אכל
הכא לא חייילא מהשפא מיר עולם מירות דמאה עשרים אינו ביחל
בו כלל והוי הפסק הילכך לא הוי מיר עולם כלל עד ששלשני מירותיו
דמאה עשרים קמחי יהיה מורח ציין ובתגלחת וטובומא או דלמא
דמ"מ יוחל מהשפא נזיר לעולם וכי אסו עשרים ימנה מירותא שלשים
יוס ומגלה למ"ד מיר עולם מיקל אכל עשרים יום או אמר [א] [ב]
למח דכדאית ליה ולמר דכדאית ליה [ע"ד פ"ד כ"א] דחזיא לגמירות עולם
סהמיל ולא תשיב הפסקת מירותו כיון שצידו לשאול על מירות של
שלשים יום והיה עושה מירות עולם לפיני בלי הפסק הילכך [א] אמר
אפילו לא שאל על מירות [דל] יוס [א] עוליו מיר עולם מהשפא
והיה [דמני] [ל] למעביד אי אמר הרבני מיר לאחר כ' מיר עולם
ומעבשיו מיר קסס: **ואת"ל** חבא ודאי כיון דאפשר לאתשולי
מירות שכול לאחר עשרים יום כה"ל חייילא מיר עולם ומתשפא
יכול לשאול מאירות דמח עשרים ולא תהיה הפסק כלל צמור
מירות דמיר עולם:

אמר חרני נזיר כשמשוך לאחר עשרים יום ומעכשיו נזיר סתם.
הכל ודאי לא אפשר להאשילי אניירות שמזון שיחול עליו
לאחר [עשרים] הילכך לא יחול עליו סתם נזירות כהן עשרים עליו
הואיל ולא מצי להשלים כהן עשרים סתם נזירות דהויין שלשים
יוס ויהי מותר ציין סתמותא לתמים כהן עשרים ואח"כ יתחיל
נזירותו שמזון י¹ [יידהל] סתם נזירות כיון דלא אפשר להאשילי קמא
האפסקת נזירותו לא דלמא סוף קמא חילי עלים סתם נזירות כהן
נזירות שמזון מ"מ כל דין נזירות שיכול לנהוג יתהוב כגון איסור יין
לא קפיד ו² דמי³ האפסקת נזירותו ואכל לא מצי לתביעי היכל דלמחר
זינא שמזון דכיון דלא⁴ להאשילי סתם נזירות לאחר עשרים שיכל עמי
דלמחר הריני נזיר ועלם לאחר [עשרים] ומעכשיו נזיר [סתם] דודאי
זינא עליו אחר עשרים שיסאל עליו וישלים סתם נזירות דדוקא אמור
זינא (בב. אר"י) דיש חורש תלם אחד דנזיר שמזון לא אפשר להאשילי
נזיר דהיינו צ"ל כהן עשרים סתם דגדולה וציוס מוחו צ"ל כהן
נזיר כסתם אלא היינו כמו שהיה דורו של משה צ"ל כהן עשרים
ק"ק למד⁵ (בבס"ד דף ק"ה) גדלים ונדבות און קריבין כהנה צ"ל
נזיר ולא יכלו להקריב קרבנות דקרבן נזיר נזיר ונזיד הוא
והוא מורא קמיתא חרני נזיר וכו'. נטמא בימי בבל. אמרמי⁶
נזין דלס נטמא בימי צני אינו סותר את שני ור"י יוחנן נמי
זינא ועומד כהנאע מתינוי או דקותר את שני על שני סותר נמי
זינא על מתינוי לעלמא וסוד היה מונה לבני לעלמא ועומד מתינוי
וריש לקיש אמר אינו סותר אלא נזירות על שני אכל מה שמנה
שיהיה לו בן דמונה את שני ואח"כ את שני דלס נטמא בימי
נזירות איבתא חיה. שהרי אינו מגלה [אלא] לאחר שיסלים
למנה על אינו סותר אלא חורש על ואל על צ"ל ה"ה⁷ :

נפתלי

מחנכים

ח"י' ת"ז חסל' ג

כו א מ" פ"ד מהל' נזירות
 הל' ח וע"ש צכ"מ:
 כז ב מ"י שס הל' ט וע"ש:
 כח ג מ"י שס הל' ו ז:
 כט ד ה מ"י שס הל' ג:

למדין: (ב) מונה

[illegible]

בנו חינו מגלח:

אמר הריני נזיר לאחר

[illegible][illegible]

